

(10) Do pakowania pieczywa i wyrobów cukierniczych używać należy czystego papieru (torebek). Używanie do tego celu makulatury jest wzbronione.

(11) Osoby zajęte sprzedażą powinny nosić białe czyste fartuchy z rękawami, mieć czyste ręce i używać do nabierania wyrobów cukierniczych specjalnych szczypców lub łopatek.

§ 30. (1) Sprzedaż pieczywa oraz wyrobów cukierniczych na ulicach, straganach, targach i rynkach dopuszczalna jest jedynie przy zastosowaniu specjalnych urządzeń, zabezpieczających produkty te od wszelkich zanieczyszczeń (gablotki, szafki, wózki oszklone). Urządzenia te należy utrzymywać w bezwzględnej czystości; postanowienia § 10 ust. 1 i 2 oraz § 29 ust. 11 mają tu odpowiednie zastosowanie.

(2) Handel domokrażny wyrobami mącznymi jest wzbroniony.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

§ 31. Przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące poszczególnych miejsc wyrobu i sprzedaży pieczywa, wyrobów z ciasta i wyrobów cukierniczych, powinny być wywieszane na widocznym miejscu.

§ 32. (1) Mąka, wyroby z ciasta i wyroby cukiernicze sprowadzane z zagranicy i przeznaczone do obiegu oraz wywożone za granicę powinny co do jakości, opakowania i oznaczania odpowiadać przepisom rozporządzenia niniejszego.

(2) Na zapotrzebowanie rynku zagranicznego produkcja wyrobów mącznych odbywać się może odmiennie od postanowień niniejszego rozporządzenia, z tym jednak zastrzeżeniem, że wytwórca obowiązany jest o zamierzonej produkcji odmiennego rodzaju powiadomić powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 33. (1) Powiatowa władza administracji ogólnej jest uprawniona do czynienia ulg w stosunku do istniejących wytwórni i miejsc sprzedaży pieczywa, wyrobów z ciasta i wyrobów cukierniczych co do:

1) odległości wytwórni i miejsc sprzedaży od:

a) ustępów ogólnych skanalizowanych — do 2 m,

b) dołów ustępowych, obór, stajen, chlewów, gnojowisk, śmietników i ustępów ogólnych nieskanalizowanych — do 7 m;

2) pomieszczenia wytwórni oraz miejsc sprzedaży w suterrenach nie odpowiadających przepisom § 16 ust. 2, o ile wytwórnie i miejsca sprzedaży odpowiadają wszystkim innym przepisom dla tych wytwórni i miejsc sprzedaży;

3) wysokości pomieszczeń wytwórni (§ 18 ust. 1);

4) łączenia składu mąki i pieczywa oraz pomieszczenia dla chłodzenia przed wypiekiem wyrobów z mąki — w jednym pomieszczeniu;

5) dalszych ulg co do liczby pomieszczeń w wytwórniach pieczywa, znajdujących się w osiedlach z liczbą mieszkańców do 1.500, o ile wytwórnia produkuje pieczywo jedynie na użytek danego osiedla; liczba pomieszczeń w tych wytwórniach nie może być jednak mniejsza niż 2.

(2) Ulgi przewidziane w ust. 1 pkt 2) mogą być przyznawane na okres czasu do lat 3, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia; termin ten wojewódzka władza administracji ogólnej może jednak przedłużyć najdalej na nowy okres do lat 3 w przypadkach, gdy warunki gospodarcze przedsiębiorstwa i zapotrzebowanie rynku będą tego wymagały. Terminy stosowania ulg, przewidzianych w pozostałych punktach ust. (1), pozostawia się decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

§ 34. W wytwórniach istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia o obowiązku wprowadzenia mechanicznych urządzeń, wymienionych w § 19 ust. 1, decyduje w każdym poszczególnym przypadku powiatowa władza administracji ogólnej, w zależności od miejscowych warunków gospodarczych i technicznych.

§ 35. Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wytwórnie i miejsca sprzedaży mąki i wyrobów mącznych, nie odpowiadające przepisom niniejszego rozporządzenia lub wydanym na ich podstawie zarządzeniom władzy, ulegają zamknięciu, o ile nie mają zastosowania postanowienia § 33.

§ 36. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 stycznia 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorcze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 120).

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram-Kościałkowski

172

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 22 lutego 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o przejęciu na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej niektórych wierzytelności Państwowego Banku Rolnego.

Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października

1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsię-

biorstw i instytucyj w bankach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 839) w brzmieniu art. 1 pkt. 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 540) zarządzam co następuje:

§ 1. Przejęciu na rzecz Skarbu Państwa na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej mogą podlegać w trybie, przewidzianym w art. 7 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 839) wierzytelności Państwowego Banku Rolnego, wymienione w art. 7

ust. (1) pkt 2) tegoż rozporządzenia, według stanu na dzień 31 grudnia 1936 r. (bez doliczenia oprocentowania za zwłokę i odroczenie) wraz z przysługującym im zabezpieczeniem. Łączna suma wierzytelności, przejętych na podstawie rozporządzenia niniejszego, nie może przekroczyć 3.000.000 złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski

173

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 marca 1937 r.

o komunalnych kasach oszczędności.

Na podstawie art. 95, art. 23 ust. (2), art. 24, art. 27 ust. (2) i (3) i art. 71 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860) zarządzam się co następuje:

Przepisy ogólne (do art. 1 — 6).

§ 1. (1) Komunalne kasy oszczędności posiadają osobowość prawną charakteru publiczno-prawnego, mogą nabywać prawa i zaciągać zobowiązania.

(2) Komunalne kasy oszczędności nabywają osobowość prawną przez ich zarejestrowanie.

(3) Dokumenty, wystawione przez komunalne kasy oszczędności, zaopatrzone podpisami i pieczęcią zgodnie z § 13 ust. (3) rozporządzenia niniejszego, są dokumentami publicznymi.

(4) W dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego komunalne kasy oszczędności zwane będą — kasami oszczędności lub kasami, związkami komunalnych kas oszczędności — związkami kas oszczędności, związkami samorządu terytorialnego lub związkami międzykomunalnymi, zakładające kasy oszczędności — związkami założycielskimi.

(5) Powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia artykuły odnoszą się do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860).

§ 2. (1) Związki samorządu terytorialnego, zamierzające wspólnie założyć kasę oszczędności, powinny utworzyć w tym celu związek międzykomunalny na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o związkach międzykomunalnych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 386). Związek międzykomunalny jest wówczas związkiem założycielskim w stosunku do założonej kasy oszczędności.

(2) Członkowie związku międzykomunalnego ponoszą z tytułu poręki odpowiedzialność solidarną wobec osób trzecich. O odpowiedzialności

w stosunku wewnętrznym pomiędzy członkami związku międzykomunalnego rozstrzyga statut kasy, przy czym postanowienia, odnoszące się do odpowiedzialności, powinny być również zawarte w statucie związku międzykomunalnego.

§ 3. (1) Zakres odpowiedzialności związku założycielskiego za zobowiązania kasy powinien być określony w statucie kasy z wyraźnym wyszczególnieniem rodzaju zobowiązań, za które związek założycielski poręcza.

(2) Związek założycielski może ponadto w poszczególnym przypadku na podstawie uchwały organu stanowiącego związek założycielskiego przyjąć odpowiedzialność za inne zobowiązania kasy, nie wymienione w statucie.

§ 4. (1) Kasy oszczędności używają firmy „Komunalna Kasa Oszczędności” z dodaniem nazwy związku założycielskiego i siedziby kasy. Kasy mogą używać skrótu „K. K. O.”.

(2) Firmę oddziału, zbiornicy, kantoru wymiany i zakładu zastawniczego (lombardu), założonego przez kasę, stanowi firma kasy z dodatkiem, odróżniającym od zakładu głównego i innych oddziałów, zbiornic itp. też kasy.

§ 5. Na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 980) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 629) kasy oszczędności używają pieczęci owalnej, zawierającej herb województwa, na obszarze którego działają, lub herb własnego związku założycielskiego oraz w otoku herbu nazwę kasy.

Organizacja (do art. 7 — 17).

§ 6. (1) Poza postanowieniami, przewidzianymi w art. 7, w statucie kasy należy również ustalić:

1) terminy, w których odbywać się mają zwyczajne posiedzenia rady i komisji rewizyjnej kasy;